

הבוגי של האיכר גרייס.

הוורד פייל (1885)

השמיעו רעש בתוך האח הגדול וזרקו אור אדום על הקירות, כך שחושך הלילה יכול היה רק להציץ דרך תריסי החלונות.

האיכר גרייס חימם את רגליו בחום האש, עישן את

מקטרתו בנחת, בזמן שקנקן הבירה, עם שלושה תפוחי-בר צפים בו, התחמם בעפר ליד העץ הבוער. גלגל הטוויה של גברת גרייס זמזם בזזז.. בזזז.. כמו

שמעתם פעם על בוגי? לא? אז אספר לכם. בוגי הוא שדון קטן שחי בביתו של אדם, ואיש אינו רואה אותו. הוא עושה כמה דברים טובים אבל הרבה רעים. בזמנים ההם קראו לו בוגי, והיום קוראים לו בשמות אחרים, כמו כעס, גסות, קמצנות ודומים. אפילו היום ניתן למצוא את בוגי בבתים אחדים, ואי-אפשר לסמוך עליו. לעתים הוא מועיל לבעל הבית, אך אי-אפשר לדעת מתי יגרום לו נזק.

"רפ-רפ-רפ!" נשמעה דפיקה בדלת.

היה זה חורף ורוח נשבה מהצפון. הכל היה קפוא, שלג נערם על פני הקרקע וערמות החציר נראו כאילו כל אחת חבשה מצנפת לבנה על ראשה. מצנפת הטיפש, כמו אלה שחובשים המורים המרוגזים לילדים בבית הספר, כעונש על התנהגות רעה. מגגות בתים תלויים היו גלידי קרח וציפורים קטנות הסתתרו, רועדות מקור, בין שיחים בשדה.

אבל בתוך הבית הכפרי היה נעים וחמים. עצי הסקה

"אז למה לא תקום ולא תכניס אותו פנימה?" אמרה הגברת גרייס.

"תמיד חשבתי שנשים צריכות להיות זריזות מהגברים" אמר גרייס, שקם באי-רצון ופתח את הדלת. הווי! נכנסה רוח קרה והאש באחו התרוממה כמעט עד התקרה.

"אולי תיתן לי להיכנס, יוני גרייס? קר מאוד כאן בחוץ" נשמע קול דקיק. האיכר גרייס הביט למטה וראה איש קטן, לא גבוה יותר מאשר הברכיים שלו, שעומד בשלג על סף הדלת. פניו היו חומות כמו גרגיר יבש והוא הביט על האיכר בעיניים גדולות ובהירות כמו של קרפדה. האור האדום של האח האיר עליו ויוני גרייס ראה שרגליו יחפות והוא לא לובש מעיל. "מי אתה, איש קטן?" שאל האיכר גרייס. "אני בוגי, לשרותך."

"לא, לא, אינך בשרות שלי" אמר האיכר גרייס "ולמישהו כמוך לא אתן להיכנס לביתי" והוא התחיל כבר לסגור את הדלת בפני הגמד הקטן. "אבל תקשיב, יוני גרייס" אמר הבוגי "אשרת אותך יפה." גרייס הקשיב "איך תשרת אותי?" שאל.

נחיל דבורים שלם, החתול נמנם בחום האח וגם הכלב נהנה מהחום של האש. על הצלחות שעל המדפים לאורך הקירות נראו זיקים אדומים מרקדים. אבל "רפ-רפ-רפ!" נשמע בדלת. האיכר גרייס הוציא את מקטורתו מפיו. "שמעת, אשתי?" שאל "כנראה מישהו עומד ליד הדלת."

"אדאג לאש באח" אמר הגמד "אאפה לכם לחם,
אשטוף לכם צלחות, אשפשף לכם סירים, אנקה לכם
רצפות, אבשל לכם בירה, אטגן לכם בשר, ארתיח לכם
מים, אכין לכם נקניקים, אחבוץ לכם חמאה משמנת,
אסחט לכם גבינה, אמרוט לכם אווזים, אטווה לכם צמר,
אתקן לכם גרביים, אטליא לכם בגדים, אהיה בכל מקום
ואעשה כל עבודה בביתכם ולא תצטרכו לתת לי אפילו
פרוטה כשכר עבור בישול, ניקוי ועזרה!"

האיכר גרייס הקשיב כבר קצת יותר, בלי לסגור את
הדלת, וכך גם גברת גרייס. "ומה שמך, בוגי?" שאל.
"קורקי" אמר הבוגי והוא נכנס כבר קצת יותר לדלת, כי
ראה שהאיכר גרייס שוקל להכניס אותו פנימה.
"אינני יודע" אמר יוני גרייס וגירד בספקנות את ראשו
"אומרים שזה רע להכניס מעשה קונדס כזה לבית.
מוטב שתישאר בחוץ, אני חושב."
"סגור את הדלת, יוני!" קראה הגברת גרייס "אתה
מכניס קור הביתה."

ואז האיכר גרייס סגר את הדלת, אבל הבוגי כבר היה
בפנים.

וכך זה התרחש שהבוגי נכנס לביתו של האיכר גרייס
ושם הוא נשאר, כי זה לא דבר פשוט להתפטר מאחד

כזה, כשהוא כבר נכנס פנימה, בזה תוכלו להיות בטוחים.

הבוגי ניגש ישר אל האש החם. הכלב נהם "גררר" וגילה את שיניו, החתול ירק בכעס וקפץ ישר על הארון בגב מקומר וזנב מורם. אבל הבוגי לא דאג כלל אלא נשכב בנוחות בין עפרות החמים.

שדונים כאלה כמו הבוגי הזה ניתן לראות רק בקור, כאשר רואים גם את הכפור. אבל כשנעשה לו חם יותר, הוא רזה ובסוף, כשהתחמם ממש, הרי האיכר גרייס וגברת גרייס לא ראו אותו יותר מאשר ראו אוויר. אבל הוא היה בבית, ואני מבטיח לכם שנשאר שם.

זמן מה הכל התנהל יפה וחלק כמו על חמאה. כל עבודות הבית נעשו כמו בקסמים, כי הבוגי עשה את מה שהבטיח. הוא דאג לאש, אפה לחם, שטף צלחות, ניקה סירים ומחבתות, שפשף את הרצפות, בישל בירה, הכין נקניקים, סחט גבינה, מרט אווזים, טווה צמר, תיקן בגדים ונעליים. הוא היה בכל מקום ועשה את כל עבודות הבית.

כשהאיכר גרייס ראה כל זה עשוי ובצורה כה מושלמת, הוא שפשף את ידיו והנאה ונהנה מאוד. הוא פיטר את הטבחית ואת המשרתות, כי לא הייתה להן כל עבודה

כי, כפי שכבר אמרתי, הכל נעשה חלק כמו על חמאה. אלא שעם הזמן, כשהבוגי התרגל למקום כמו אל נעל ישנה, הוא התחיל במעשה קונדס ובתעלולים שלו. קודם כל הוא דילל את החמאה, כך שהייתה קלה יותר והאנשים בשוק התלוננו שמקבלים פחות מאשר נראה להם שקונים.

אחר כך הוא דילל את חלב הילדים, כך שלא נשאר להם אלא נוזל דליל לדגני הבוקר שלהם. הוא גנב חלב של החתול עד שזה כמעט מת מרעב. הוא אפילו גנב עצמות מהכלב המסכן עד שזה רזה מאוד. הוא גם גרם לאש באחו להתקרר ועשה עוד מאות תעלולים דומים. הילדים בכו והתלוננו שהבוגי עשה כך ועשה אחרת, שגירד חמאה מהלחם שלהם ושבלילה הוריד את השמיכות ממיטות שלהם.

הבוגי עדיין עבד יפה והאיכר גרייס השלים עם הכל, כמה שרק יכול היה. אך הגיע זמן שהוא לא יכול היה לסבול זאת יותר.

"שמעי-נא, מלי" אמר לאשתו "זה בגללך שהצרה הזו נכנסה הביתה. אני מעולם לא הייתי מכניס בוגי לביתי מרצוני החופשי!" כך דיבר האיכר גרייס, כי גם היום ישנם גברים פה ושם שזורקים את כל צרורות הטעויות

שלהם על כתפיהן של הנשים שלהם.

"אמרתי לך רק לסגור את הדלת!" ענתה הגברת גרייס.

"הה! היה קל לסגור אחרי

שהצרה הזו כבר נכנסה!"

"אז זרוק אותו החוצה!"

"לזרוק החוצה? אישה

טיפשה! אינך יודעת כי לא

ניתן לזרוק אותו החוצה. לא

נשאר לנו אלה ללכת

החוצה בעצמנו!"

ואכן, לא הייתה ברירה

אחרת. אם רוצים להתפטר

מהבוגי היו צריכים ללכת.

וכך, יום יפה אחד הם ארזו

את כל החפצים שלהם

לתוך עגלה גדולה ויצאו כדי

למצוא בית חדש בלי בוגי.

הם נסעו, בדיוק כמו שניתן

לראות בתמונה, שלושת

ילדיהם בקדמת העגלה,

והם הולכים לפני הסוס.

וכשהגיעו לרגלי גבעת הציידים פגשו שם את שכנם
הטוב והרכלן, ג'רי ג'ינקס.

"אז מה, יוני" הוא אמר "אתם עוזבים בסוף את
ביתכם?"

"כן, ג'רי" אמר יוני "נאלצנו לעזוב, כי הבוגי השחור הזה

מטריד אותנו, עד שלא יכולים לנוח לא ביום ולא בלילה.

ילדים בוכים כל הזמן ואשתי עייפה. אז החלטנו לעזוב,

כמו עלים בסתיו שנושרים מהעץ, וגם אנו זזים."

על העגלה עמד סיר גדול וברגע שיוני גמר את נאומו

מכסה הסיר התחיל לקפץ ומשם נשמע קולו של הבוגי

"כן ג'רי!" אמר "אנו זזים! אנו זזים! שלום לך, שכן,

שלום. בוא לבקר אותנו פעם!"

"מה?" קרא האיכר גרייס "אתה כאן, שדון שחור?

שייקח אותך האופל! אנו נחזור עכשיו הביתה, כי בוודאי

עדיף לסבול בבית מאשר במקום חדש."

והם חזרו, עם הבוגי והכל.

לכן זיכרו יקירי, כשאתם מחממים שדון ליד האש שלכם,

הוא במהרה יהפוך את ביתכם על הראש. וגם לא ניתן

להתפטר מבוגי ולברוח ממנו למקום אחר, כי הוא בטוח

יתחפר בין חפצי הבית ויהיה בעגלה שלכם.

אז איך בסוף התפטר יוני גרייס מהבוגי?

ואז לראות מה יקרה.
והאיכר גרייס הלך אז לדוויד החייט ואמר לו להכין מעיל
אדום יפה וזוג מכנסיים כחולים. ואחר כך הלך לבילי
הכובען ואמר לו להכין כובע קטיפה יפה עם פעמון
במרכז למעלה. אחר כך הלך לטומס הסנדלר ואמר לו
להכין זוג נעליים קטנות. והם כולם עשו מה שהזמין
וכשהכל היה מוכן הוא לקח את זה אליו הביתה. הוא
הניח את הדברים במקום חם על האח, שם איפה
שהבוגי נהג לישון בלילה. והוא עם אשתו הסתתרו
בארון, לראות מה יקרה.
והנה בה הבוגי, מרקד ושורק, למרות שלא האיכר ולא
אשתו יכלו לראות אותו, ורק הרגישו אותו כמו משב רוח
קלה.
"הו-הו!" קרא הבוגי כשראה את הבגדים "אלה דברים
יפים." והוא קודם שם את הכובע על ראשו וזה התאים
לו בדיוק. ואז הוא מדד את המעיל, וגם זה תאם כמו
עור שני. ואז לבש את המכנסיים והם היו כאילו צמחו
עליו. אחר כך נעל את הנעליים ועוד לא היה דבר תואם
יותר מאלה.
וכאשר היה כבר בבגדיו החדשים, לבוש מלמטה
למעלה, הוא התחיל לרקד עד שעפרות האח התערבלו

את זה אספר לכם עכשיו.
הוא הלך והתייעץ עם אבא פרקינס החכם, שחי בבית
קטן בקצה הכפר. "אבא פרקינס" אמר "איך אוכל
להתפטר מהבוגי הזה שלי?"
ואז אבא פרקינס אמר לו לקחת זה וזה ולעשות כך וכך

כאילו השתגעו, והוא שר תוך הריקוד:

"כובע לראשי, לראשי המסכן!

"מעיל לגבי, לגבי המסכן!

"מכנסיים למותניי, למותניי המסכנות!

"נעליים לרגליי, לרגליי המסכנות!

"אם הם שלי, הרי לא יתכן

שאשאר בביתו של יוני הנדיב!"

והוא המשיך לרקוד ולקפוץ ולדלג דרך הדלת והחוצה.
ומאז יוני גרייס ואשתו לא שמעו אפילו פיפס קטן ממנו.
כך התפטר האיכר גרייס מהבוגי.

כל מה שאוכל להגיד הוא שאילו יכולתי גם אני להתפטר
מהבוגי שלי (כי יש לי אחד בבית) הייתי מכין לו בגדים
מבד קטיפה העדין והיפה ביותר, ותולה לו גם פעמון
כסף טהור על כובעו.
אך לצערי לא נשארו כבר אנשים חכמים כמו אבא
פרקינס הטוב, שיגידו לנו איך יכול אדם להתפטר
מהבוגי שלו.

